

— Заякъ! Заякъ! — викатъ възбудено пътниците и се струпват на прозореца. Мнозина, даже и тѣзи, които нищо не виждатъ, сочатъ съ прѣстъ.

— Ето! Ето! — викатъ тѣ, — премѣта се въ дълбокия снѣгъ. Човѣкъ да се спустне и съ рѣще ще го хване.

Ионко сжщо гледа. Влакътъ обаче върви така бързо, зайчето е толкова далече и малко, че Ионко не вижда нищо. Вмѣсто заяка той зърна рогатата коза на кантонера бай Манолѣ.

— Видѣхъ! Видѣхъ, — заплѣска съ ржички малкиятъ пътешественикъ.

— Брей, малко, пъкъ какви очи! — обадиха се нѣкои.

— Сигурни очи, — додаде мустакатъ пътникъ, който току що бѣ съобщилъ въ вагона, че е ловджия и че съжбялява за пушката, която забравилъ въ кѣщи.

— Татко, татко, — страшенъ ли е заякътъ? — изведнажъ запита Ионко.

— Не е страшенъ, нали го видѣ.

— Ами тѣзи рога?

— Какви рога?

— На заяка! Ей такива! — и Ионко показа съ ржце, колко страшни и изкривени сж рогата на заяка.

Даже ловджията занемъ отъ учудване.

Въ живота си той бѣ виждалъ много животни, но рогатъ заякъ, не — Бре, той е видѣлъ козата при кантона! — досѣти се единъ отъ пътниците.

— Вѣрно! Вѣрно! — развикаха се всички и избухна новъ смѣхъ.

И, за да не се разплаче Ионко, дадохъ му единъ бонбонъ.

— Той, — каза бащата, — ако го питате за слоноветъ, нѣма да сбърка, но за яретата и заяка? Да! Селскитъ деца повече знаятъ! Изглежда гаричката, на която Ионко и татко му трѣбваше да слѣзнатъ, бѣ на близо. Баща му провѣри багажа и каза:

— Ионко, гледай! Ти не си виждалъ чичо си, нито пъкъ братовчедитъ си. Да видимъ ще ги познаешъ ли? Тѣ сж на гарата и ни чакатъ.

Съ приближаване на станцията машината нададе силни писъци. Бащата повдигна Ионко къмъ отворения прозорецъ. Ионко съ любопитство огледа гарата, но освенъ дежурния чиновникъ, единъ възрастенъ селянинъ и две селянчета, които съ все сили бѣгаха нанѣ

